

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Klášterky a soudců JUDr. Michala Holuba a JUDr. Blanky Chlostové v právní věci žalobce: M. Ž., nar. k trvalému pobytu hlášen na adrese [redacted] nyní [redacted] zastoupeného Mgr. Pavlem Hynkem, advokátem se sídlem Národní 6, Praha 1, proti žalované: Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, za kterou jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2, o zaplacení částky 526.800 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobce do rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17. března 2017, č. j. 31 C 285/2014 - 234, ve spojení s usnesením ze dne 24. července 2017, č. j. 31 C 285/2014 - 253,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku II. ve věci samé a ve výroku III. o nákladech řízení mezi účastníky **p o t v r z u j e** a ve výroku IV. se mění tak, že náklady řízení nese stát.

II. Žalobce je povinen zaplatit žalované do tří dnů od právní moci rozsudku náklady odvolacího řízení v částce **600 Kč**.

O d ů v o d n ě n í :

V záhlaví uvedeným rozsudkem soud I. stupně ve výroku I. uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 67.000 Kč s úroky z prodlení z této částky od 4. 4. 2013 do

zaplacení ve výši 7,05 % ročně do 15 dnů od právní moci rozsudku, ve výroku II. zamítl žalobu co do částky 459 800 Kč se zákonnými úroky z prodlení z této částky od 4. 10. 2012 do zaplacení a zaplacení zákonných úroků z prodlení z částky 67.000 Kč od 4. 10. 2013 do 3. 4. 2013, ve výroku III. uložil žalované povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 36.886 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce a ve výroku IV. uložil žalované povinnost zaplatit na náhradě nákladů řízení České republiky na účet soudu I. stupně částku 8.409,50 Kč do tří dnů od právní moci.

Rozhodl tak o žalobě, kterou se domáhal žalobce po žalované zaplacení výše uvedené částky coby náhrady škody vzniklé mu v souvislosti s trestním řízením vedeným proti němu u Okresního soudu Praha - západ (dále Okresní soud) pod sp. zn. [REDAKCE]. V rámci tohoto trestního řízení vydal žalobce Policii ČR dne 3. 4. 2009 své vozidlo tov. zn. Peugeot 4007 V, RZ [REDAKCE] rok výroby 2008. Rozsudkem Okresního soudu ze dne 21. 9. 2009 byl žalobce uznán vinným a byl mu uložen mimo jiné trest propadnutí věci - předmětného vozidla. K odvolání žalobce byl tento rozsudek potvrzen usnesením Krajského soudu v Praze (dále Krajský soud) ze dne 20. 11. 2009. Právní mocí tohoto usnesení se žalovaná stala vlastníkem předmětného vozidla. Žalobce napadl výše označené usnesení Krajského soudu dovoláním a Nejvyšší soud usnesením ze dne 29. 4. 2010 rozhodnutí Krajského i Okresního soudu zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu projednání. Rozsudkem ze dne 26. 7. 2010 byl žalobce obžaloby zproštěn. Po pravomocném ukončení trestního stíhání požádal žalobce o vrácení předmětného vozidla, usnesením Okresního soudu ze dne 14. 4. 2011 mu bylo vyhověno a vůz mu vrácen dne 15. 5. 2012. Žalobci byla způsobena škoda tím, že mu bylo odebráno takřka nové vozidlo, aby mu bylo vráceno zpět značně opotřebované dlouhodobým užíváním jiným subjektem. Jeho hodnota na základě znaleckého posudku vypracovaného znaleckým ústavem DEKRA Automobil a.s. činila ke dni odebrání částku 772.000 Kč, po jeho vrácení jej žalobce prodal za částku 250.000 Kč. Rozdíl představuje žalobcův nárok na náhradu škody ve výši 522.000 Kč, způsobené nezákonným rozhodnutím, který je konstruován jako rozdíl mezi hodnotou vozidla v době jeho převzetí Policií ČR, tedy částkou 772 000 Kč, a kupní cenou, za níž bylo předmětné vozidlo po jeho vrácení žalobcem prodáno, tj. částkou 250.000 Kč. Navíc žalobce požadoval uhradit částku 4.800 Kč, které vynaložil na vypracování uvedeného znaleckého posudku.

Žalovaná navrhl žalobu zamítnout s tím, že úbytek hodnoty věci způsobené plynutím času není škodou, jelikož se jedná o objektivní kategorii závislou pouze na čase. Rovněž vnesla námitku promlčení žalobou uplatněného nároku.

Soud I. stupně vyšel ze zjištěného skutkového stavu, že žalobce nárok na náhradu škody uplatnil u žalované dne 3. 10. 2012, formuloval jej jako rozdíl mezi hodnotou předmětného vozidla ke dni jeho odevzdání Policii ČR a ke dni jeho převzetí žalobcem a jako požadavek na úhradu ceny znaleckého posudku. Žalovaná odmítla nároky žalobce uspokojit stanoviskem ze dne 28. 3. 2013. Usnesením Policie ČR ze dne 18.5. 2009, sp. zn. [REDAKCE] bylo zahájeno trestní stíhání žalobce jako obviněného ze spáchání trestného činu útoku na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákona (dále tr.zák.), který měl spáchat tím, že dne 19.3. 2009 užil předmětné vozidlo jako zbraň v úmyslu působit na výkon pravomoci veřejného činitele, a to tak, že s ním prudce akceleroval proti zakročujícímu policistovi, na kterého najel tím způsobem, že musel policista z dráhy vozidla uskočit, aby nebyl vozidlem sražen, přičemž policista následně v souladu se zákonem použil služební zbraň - 1 výstřel, který směřoval na pravé zadní kolo vozidla (vozidlo bylo výstřelem zasaženo). Dne 3. 4. 2009 vydal žalobce předmětné vozidlo s klíči Policii ČR podle § 78 odst. 1 trestního řádu (dále tr.ř.). Téhož dne bylo vozidlo na

základě pokynu mjr. Mgr. K. [redacted] odtaženo na střežené parkoviště v Praze 10. Rovněž téhož dne bylo ze strany Policie ČR provedeno ohledání vozidla. Stav tachometru byl 41.118 km a k vozidlu nebyly doklady. Dne 4. 5. 2009 bylo vozidlo převzato do depozitáře SKPV Praha venkov-západ s prasklou levou přední mlhovkou. Dne 6. 5. 2009 proběhlo jeho další ohledání, z něhož vyplynulo, že vozidlo bylo zasaženo výstřelem. Rozsudkem Okresního soudu ze dne 21.9. 2009, č. j. [redacted] byl žalobce uznán vinným spácháním trestného činu útoku na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr.zák. a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání dvou roků a dále propadnutí předmětného vozidla. Krajský soud k odvolání žalobce usnesením ze dne 20. 11. 2009, č. j. [redacted] odvolání žalobce zamítl. Rozsudek okresního soudu ze dne 21. 9. 2009 nabyt dne 20. 11. 2009 právní moci. Policie ČR dne 14. 1. 2010 vzhledem k velmi dobrému stavu vozidla a jeho možnosti dalšího využití navrhla jeho zaevidování pod č. [redacted]. V době převzetí mělo vozidlo najeto 41.119 km, karoserie, lak i interiér vozidla byly v bezvadném stavu, motor byl funkční, pneumatiky byly ojety z 20 %, k vozidlu nebyly žádné dokumenty. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2010, sp. zn. [redacted] bylo výše uvedené usnesení Krajského soudu a rozsudek Okresního soudu zrušeny a Okresnímu soudu bylo přikázáno věc znovu projednat a rozhodnout. Rozsudkem Okresního soudu ze dne 26. 7. 2010, č. j. [redacted] byl žalobce obžaloby zproštěn dle § 226 písm. a) trestního řádu. Odvolání státního zástupce zamítl Krajský soud usnesením ze dne 24.11. 2010, č. j. [redacted]. Rozsudek Okresního soudu nabyt právní moci dne 24. 11. 2010. Usnesením Okresního soudu ze dne 14. 4. 2011, č. j. [redacted] bylo rozhodnuto o vrácení předmětného vozidla žalobci. Stížnost krajského ředitelství policie Středočeského kraje proti usnesení ze dne 14.4. 2011 byla usnesením krajského soudu ze dne 15.3. 2012, č. j. [redacted] zamítnuta. Předmětné vozidlo bylo dne 15.5. 2012 vydáno zástupci žalobce a byl o tom sepsán protokol o vrácení věci. Společnosti ŠtěpánekAuto dne 16. 5. 2012 a Autobazar Patrik Šmíd dne 8. 6. 2012 nabídly žalobci výkupní cenu za předmětné vozidlo ve výši 250.000 Kč.

Soud I. stupně poté posoudil věc podle ust. § 1 , § 5 písm. a), b), § 7 odst. 1, § 13 odst. 1, § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) - dále jen „OdpŠk“. Dále uvedl, že podle ust. § 14 odst. 1 OdpŠk se nárok na náhradu škody uplatňuje u úřadu uvedeného v § 6 téhož zákona, přičemž podle ust. § 15 odst. 2 OdpŠk žalobce se může domáhat náhrady škody u soudu pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen. Shledal splnění této podmínky řízení.

Dále uvedl, že ve věci je dán odpovědnostní titul v podobě nezákonného rozhodnutí (usnesení o zahájení trestního stíhání), neboť žalobce byl následně obžaloby pravomocně zproštěn. U vznesené námitky promlčení dovodil, že ve věci běžela promlčecí doba dle ust. § 32 odst. 1 zákona, jelikož nárok žalobce odvisí od nezákonného trestního stíhání, nikoli od nezákonného trestu, když i předmětné vozidlo žalobce odevzdal ještě před tím, než mu byl uložen trest propadnutí věci, a bylo mu vráceno dlouho poté, co již byl tento trest zrušen. V celém tomto období pak žalobci dle jeho tvrzení vznikala škoda, jelikož jeho vozidlo bylo opotřebováváno a ztrácelo na hodnotě. Tato promlčecí doba (ve vztahu k nároku na zaplacení částky 522 000 Kč) pak mohla ve shodě s ust. § 32 odst. 1 věta první OdpŠk počít běžet až ode dne, kdy se žalobce o škodě dozvěděl, tedy poté, kdy mu bylo dne 15.5. 2012 předmětné vozidlo vydáno. Pokud jde o nárok na zaplacení částky 4 800 Kč, tato částka byla 15.6. 2012 žalobcem uhrazena, nicméně nárok na náhradu škody v této výši není dán a proto se nemohl ani promlčet.

Poté dospěl k závěru, že podle ust. § 26 OdpŠk se použije ust. § 442 odst. 1

občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., (dále jen „obč.zák.“) a žalobci se tak hradí skutečná škoda a to, co mu ušlo (ušlý zisk). Pro odpovědnost žalované musely být splněny kumulativně tři její předpoklady, a to existence nezákonného rozhodnutí, vznik škody na straně žalobce a existence příčinné souvislosti mezi nezákonným rozhodnutím a vznikem škody. Při absenci jediného z těchto předpokladů nelze žalobě vyhovět. U škody pak shledal, že je zapotřebí vycházet z obvyklé ceny podle § 2 odst. 1 zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku. Na vozidle v období ode dne 3. 4. 2009 do dne 15. 5. 2012 vznikly závady neodpovídající běžnému opotřebení a stárnutí, které snížily jeho obvyklou cenu o 67.000 Kč. I kdyby nedošlo k nezákonnému trestnímu stíhání žalobce a ten měl předmětné vozidlo v držení, jeho obvyklá cena by v průběhu let klesla na částku 417.000 Kč, jak konstatoval znalecký ústav. Škodou, za níž žalovaná odpovídá, může být toliko rozdíl mezi uvedenou částkou a obvyklou hodnotou vozidla ke dni 15. 5. 2012, tedy částkou 350.000 Kč, což je 67.000 Kč. Právě ta odpovídá poškození vozidla, které způsobila žalovaná. V tomto rozsahu soud I. stupně shledal žalobu důvodnou a uložil žalované, aby žalobci zaplatila částku 67.000 Kč se zákonnými úroky z prodlení u této částky ode dne, kdy nastalo prodlení žalované v návaznosti na uplynutí 6 měsíční doby stanovené žalované zákonem k předběžnému projednání nároku. Prostý pokles hodnoty vozidla v čase nemůže představovat škodu, za níž by žalovaná v režimu zákona odpovídala, protože k němu by došlo i v případě, že by žalobce měl vozidlo ve svém držení, tedy nebyť nezákonného trestního stíhání. Ve zbytku proto soud I. stupně žalobu zamítl výrokem II. rozsudku, když zamítl i požadovanou částku 4 800 Kč, kterou žalobce vynaložil za vypracování znaleckého posudku s tím, že nejde o nárok na náhradu škody, která by byla v příčinné souvislosti s nezákonným trestním stíháním, ale svou povahou jde o procesní nárok na náhradu nákladů řízení.

Na závěr zdůraznil, že žalobce se touto žalobou nedomáhal vydání bezdůvodného obohacení, které mělo Policii ČR užíváním předmětného vozidla vzniknout, nebo náhrady škody spočívající v tom, že v době, kdy vozidlo neměl v držení, používal k dopravě vozidlo jiné, čímž mu vznikly náklady.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud I. stupně podle § 142 odst. 3 o. s. ř. a jelikož rozhodnutí o výši plnění záviselo na znaleckém posudku, uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení z přisouzené částky za náklady na právní zastoupení advokátem, náklady na zálohu na znalce ve výši 2.000 Kč a za cestovné žalobce k soudu I. stupně.

Výrok o nákladech státu pak odůvodnil ust. § 148 odst. 1 o. s. ř. uložil soud žalované, aby zaplatila náhradu nákladů, které vynaložil v řízení stát za odměnu znalci ve výši 8.409,50 Kč, z čehož 2.000 Kč bylo hrazeno ze zálohy žalobce.

Proti výše citovanému rozhodnutí soudu I. podal žalobce do zamítavého výroku ad II. odvolání, které odůvodnil tak, že hodnota (obvyklá cena) předmětného automobilu ke dni neoprávněného odebrání (3. 4. 2009), byla stanovena znaleckým posudkem č. j. 911/2012 vypracovaným znaleckým ústavem DEKRA Automobil a.s. ze dne 24. 5. 2012 (dále jen posudek). Obvyklá cena vozidla ke dni 3. 4. 2009 pak byla stanovena na částku 772.000 Kč. Hodnotu automobilu požadoval žalobce určit jako tržní cenu ovlivněnou nabídkou a poptávkou na trhu v daném místě a čase, přičemž měla zahrnovat i hledisko „prodejnosti“ věci. V řízení byl vypracován znalecký posudek, který ovšem výše uvedené požadavky žalobce neřešil, když znalec se zabýval pouze tím, jakou škodu měla žalovaná způsobit žalobci formou závad neodpovídajících běžnému opotřebení a stárnutí.

V dané věci ovšem žalobce poukazoval na skutečnost, že časových hodnot použil pouze pro zjednodušení na počátku předžalobní fáze, kdy se snažil dohodnout s žalovaným mimosoudně. Je zřejmé, že žalobce tedy nemohl realizovat své vlastnické právo za tuto dobu,

došlo ke snížení obecné ceny automobilu a tím k majetkové újmě na straně žalobce, která se projevila v jeho majetkovém stavu. Takovou újmu je pak třeba považovat za skutečnou škodu ve smyslu ust. § 442 odst. 1 obč. zák. V písemném podání ze dne 15. 3. 2016 žalobce navrhl jako důkaz provést znalecký posudek na výši bezdůvodného obohacení odpovídající užívání předmětného vozidla za období 3. 4. 2009 do 15. 5. 2012. Tomuto procesnímu návrhu nebylo ze strany soudu vyhověno. Dle názoru žalobce se tedy jedná o „opomenutý důkaz“. Tímto dokazováním chtěl žalobce prokázat, že v rámci uplatněného nároku mu vznikla i jiná škoda, než pouhé stárnutí vozu, za něž by měla žalovaná též odpovídat. Je nepochybné, že žalovaná vozidlo sama užívala (Policie ČR) a měla tedy z vozidla majetkový prospěch, právě ke škodě žalobce. Také nebyl proveden důkaz účastnickým výsledkem žalobce. Tento důkaz žalobce navrhoval, aby mohl prokázat svá tvrzení, že škoda, jež mu vznikla, spočívala též v tom, že automobil nemohl používat a musel tak vynakládat prostředky na dopravu jiným způsobem (úplatné půjčování od jiných osob). Žalobce měl a má za to, že finanční prostředky, jež vynaložil, a jsou součástí jím uplatněného nároku, jsou škodou, za níž žalovaná odpovídá. Žalobce neměl jinou možnost jak tato svá tvrzení prokázat a postupem soudu mu bylo znemožněno, aby splnil povinnost důkazní. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadeném výroku zrušil a vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná navrhla potvrzení rozsudku soudu I. stupně jako věcně správného.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně z podnětu podaného odvolání, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo podle ust. § 212 a ust. § 212a o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

V souzeném případě soud prvního stupně provedl správně a úplně rozsáhlé dokazování. Bezezbytku také splnil pokyny odvolacího soudu vyslovené v usnesení ze dne 29. 9. 2015, č. j. 12 Co 141/2015 - 114, a zabýval se vznikem škody a její výší, jelikož ve věci je dán odpovědnostní titul v podobě nezákonného rozhodnutí a nárok žalobce není promlčen. Zjistil tak všechny rozhodné skutečnosti, a dospěl ke správným skutkovým závěrům. Soud I. stupně jednal i se správnou organizační složkou státu, když přestože je Policie ČR podřízena Ministerstvu vnitra jako jednotný ozbrojený bezpečnostní sbor, a v obecných případech pochybení Policie ČR je proto k jednání jménem státu ve věcech náhrady újmy dána příslušnost Ministerstva vnitra, v případech vzniku újmy v souvislosti s úkony Policie ČR v trestním řízení bude za stát jednat Ministerstvo spravedlnosti (viz i rozsudek Nejvyšší soudu ze dne sp. zn. 14. 6. 2017, č. j. 31 Cdo 874/2015 - 309).

Odvolací soud se zcela ztotožňuje i s právním hodnocením soudu I. stupně. Soud I. stupně také použil přílehlavou judikaturu, včetně rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26.10. 2011, sp. zn. 25 Cdo 3967/2009, i rozsudku ze dne 14.1. 2016, sp. zn. 30 Cdo 4973/2014, publikovaného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 35/2017 a přesvědčivě se vypořádal i se žalobcem uváděným odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26.6. 2007, sp. zn. 25 Cdo 1999/2005. V této části lze na jeho přesvědčivé odůvodnění odkázat. Odvolací soud se ztotožňuje i s právním hodnocením nároku na zaplacení částky 4.800 Kč s příslušenstvím, proti němuž ostatně nic konkrétního nenamítal ani žalobce ve svém odvolání. Ostatně rozhodnutí je v souladu i s rozhodováním zdejšího soudu v obdobných věcech (např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2014, č. j. 39 Co 112/2014-264).

Pro úplnost lze jen zdůraznit, že snížení obvyklé ceny vozidla v důsledku plynutí času není v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím. Žalobce konstruuje svou škodu jako

rozdíl mezi obvyklou cenou v době odevzdání a prodejní (nikoli obvyklou) cenou po převzetí vozidla (nikoli k okamžiku převzetí- dne 15. 5. 2012, ale k datu 16. 5. 2012, případně 8. 6. 2012). Z citovaného § 2 odst. 1 zákona č. 151/1997 Sb. je zřejmé, že se obvyklou cenou rozumí cena, která by byla dosažena při prodeji stejného, popřípadě obdobného majetku v obvyklém obchodním styku v tuzemsku ke dni ocenění. Obvyklá cena je proto určována poměry na trhu s určitým zbožím, v daném případě s osobními vozidly. Žalobcem tvrzený pokles obvyklé ceny vozidla je pak odvislý od poměrů na daném trhu, který je na nezákonném rozhodnutí zcela nezávislý. K poklesu obvyklé ceny žalobcova vozidla by došlo bez ohledu na existenci či neexistenci takového rozhodnutí a takové rozhodnutí nelze považovat za jeho příčinu.

K odvolacím námitkám žalobce lze ještě uvést, že žalobce jednoznačně a opakovaně vymezil skutkově předmět řízení (v žalobních tvrzeních) jako „škodu, která mu byla způsobena tím, že mu bylo odebráno takřka nové vozidlo, aby mu bylo vráceno zpět značně opotřebované dlouhodobým užíváním jiným subjektem. Jeho hodnota na základě znaleckého posudku vypracovaného znaleckým ústavem DEKRA Automobil a.s. činila ke dni odebrání částku 772.000 Kč, po jeho vrácení jej žalobce prodal za částku 250.000 Kč. Rozdíl představuje žalobcův nárok na náhradu škody ve výši 522.000 Kč, způsobené nezákonným rozhodnutím, který je konstruován jako rozdíl mezi hodnotou vozidla v době jeho převzetí Policií ČR, tedy částkou 772.000 Kč, a kupní cenou, za níž bylo předmětné vozidlo po jeho vrácení žalobcem prodáno, tj. částkou 250.000 Kč“.

Tímto vymezením je soud I. stupně i odvolací soud vázán a nemůže přisoudit žalobci něco jiného (viz ust. § 153 odst. 2 o. s. ř.), tedy částku vyplývající z jiných než žalobních tvrzení. Předmětem řízení tak nebylo ani bezdůvodného obohacení odpovídající užívání předmětného vozidla za období 3. 4. 2009 do 15. 5. 2012 žalovanou a ani vynakládání prostředků na dopravu jiným způsobem (úplatné půjčování od jiných osob) žalobcem. Proto také k těmto skutečnostem správně soud I. stupně neprováděl dokazování. Ostatně tyto nároky nebyly uplatněny před žalobou ani podle ust. § 14 odst. 1 OdpŠk se nárok na náhradu škody uplatňuje u úřadu uvedeného v § 6 téhož zákona.

Proto odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně ve výroku o věci samé ad. II., stejně jako akcesorický výrok o nákladech řízení mezi účastníky ad. III. podle ust. § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil.

Ohledně výroku IV. o nákladech státu změnil odvolací soud výrok soudu I. stupně vzhledem k tomu, že soud I. stupně správně shledal, že tyto náklady podle ust. § 148 odst. 1 o.s.ř. by neměl hradit žalobce, ale žalovaná strana. I když osvobození ze zákona od placení soudních poplatků (ust. § 11 odst. 2 písm. a/ zák. č. 549/1991 Sb.) nemá na rozhodování o náhradě nákladů řízení státu žádný vliv (viz i Občanský soudní řád, Komentář, 5. vydání 2001, C. H. Beck, str. 519), v souzené věci žalovaná strana je shodnou stranou jako strana oprávněná a stejná organizační složka státu, která za něj před soudem vystupovala, vynaložila náklady státu jako účastníka a uplatňuje nárok na jejich náhradu, takže se jedná o tytéž rozpočtové prostředky (stejná rozpočtová kapitola). Vzhledem k takovýmto rozpočtovým pravidlům, jež činí orgány státní moci v zásadě samostatné v nakládání s přidělenými finančními prostředky, lze pokládat prostředky vynaložené žalovanou a vynaložené soudem za částky patřící do jedné rozpočtové položky, a proto ve výroku IV. odvolací soud změnil rozhodnutí soudu I. stupně podle ust. § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a rozhodl, že náklady řízení nese stát (viz i ustálená judikatura, např. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 2. 2005, sp. zn. 22 Co 2937/2004 a contrario) – výrok I.

Ve zbylé části ve výroku I. o věci samé zůstalo rozhodnutí soudu prvního stupně odvoláním nedotčeno, proto nepodléhalo ani odvolacímu přezkumu (ust. § 206 odst. 3 o. s. ř.).

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 224 odst. 2 o. s. ř. v souladu s ust. § 224 odst. 1 a ust. § 142 odst. 1 ve spojení s ust. § 151 odst. 3 o. s. ř. Žalované, která byla v odvolacím řízení plně úspěšná, vznikly náklady odvolacího řízení za 2 úkonů po 300 Kč (příprava k ústnímu jednání a účast při ústním jednání dne 21. 11. 2017) V souladu s ust. § 160 odst. 1 věta před středníkem o. s. ř. bylo žalobci uloženo zaplatit tyto náklady ve lhůtě do tří dnů od právní moci rozsudku – výrok II.

P o u ě e n í : Proti tomuto rozhodnutí **I z e** podat za podmínek uvedených v ust. § 237 o. s. ř. a násl. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu I. stupně (ust. § 238a o. s. ř.).
Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat pouze dovolací soud (ust. § 239 o. s. ř.).

V Praze dne 21. listopadu 2017

JUDr. Jan Klášterka v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení :
Iveta Tomanová